

## ПАПАГАЛЪТЪ

**Ц**ѣль день той кръстосва изъ улицитѣ, изпънатъ въ нѣкакво трескаво очакване, всѣки часъ по-остро и по-неясно. Огромния пристанищенъ градъ тѣтнѣше въ своя катадневенъ ритъмъ: тракаха подедни кранове, параходи заминаваха, по кръстопжтищата гърмоляха трамваи, камиони, автомобили. Хора отъ всички раси — жълти, черни, мургави, съ чалми, съ косички, мирисъ на чуждоземни плодове, на прѣсна кървава риба и на анасонова ракия — всичко се сплиташе въ една тревожна, мжчително-дразнеща атмосфера.

Той вървѣше леко, както никога до сега, не усѣщайки вече тежестта на своето немладо тѣло, въ погледа му свѣтѣше новъ блѣсъкъ, ноздритѣ бѣха разширени, сякашъ смъркаха ободряваща наркоза. Сѣдаше по тераситѣ на кафенетата, поржчваше неопитвани питиета, после отново тръгваше, пресмѣтайки за стотни